

гари офицери. Д-ръ Селимински заема службата дружиненъ лѣкарь. Въ края на войната (1856 г.) д-ръ Селимински получава служба окр. лѣкарь на българскитѣ колонисти съ седалище Болградъ, гдето той работи 10 год. — до 1866 год. Презъ това време нашиятъ родолюбецъ се занимава не само съ лѣкарската си служба, но зема и живо участие въ образованието на българскитѣ ученици въ Болградската гимназия, чиито директоръ билъ д-ръ Василь Беронъ, търновецъ. Той държалъ блѣскава научна и възпитателна речъ на годишния училищенъ актъ (26 юний 1865 г.) съ обяснение, какъвъ характеръ трѣбва да има българското национално дѣло, и далъ многобройни съвети на младежитѣ. Презъ това време водѣлъ обширна кореспонденция съ руски видни мъже, съ български църковни дейци въ Цариградъ, съ благодетели българи изъ България, съ познати професори въ чужбина и най-сетне пише статии въ защита на българитѣ и опровергава измислицитѣ и клеветитѣ противъ народното събуждане, хвърляни постоянно отъ разни грѣцки вестници.

1865 — Завещание. — Такава високо родолюбива и просвѣтна дейность д-ръ Селимински е развивалъ чакъ до началото на 1867 г. Пантелей Кисимовъ, отъ Търново, неговъ добъръ приятель пише, че презъ 1865 г. тѣ двамата прекарвали въ постоянни грижи за възраждането на народа, като очаквали освобождението. Презъ това време д-ръ Селимински билъ здравъ читавъ, веселъ и разговорливъ старецъ. Освенъ своето лично самопожертвуване за народа, великиятъ българинъ мислилъ и за неговото бждеще. Спестовенъ, както всички стари и трудолюбиви българи, д-ръ Селимински събралъ „пара по пара“ и оставилъ добро състояние въ сгради и пари. За своя имотъ той направилъ по-рано завещание, а презъ 1865 напечатилъ завещанието си, отъ което се виждало, че оставя всичкия си имотъ за българската просвѣта. Загриженъ, че българскиятъ народъ не разполага съ голѣмъ брой просвѣтени люде, родолюбецътъ желае отъ богатството му да се образува фондъ, отъ чиито приходи да се издържатъ трима младежи, (единъ отъ Сливенъ) въ висши училища, за да получатъ висше образование.